

תולדות

יציאה	כניסה	יום
17:15	16:00	יום
17:16	16:15	ת"א
17:14	16:04	חיפה
17:18	16:19	ב"ש

דבר המערכת

"הנה עשיו אחיך מתנחם לך להרגך" (בראשית כ"ז, מ"ב). שואלים חכמים, מה הפירוש "מתנחם"? עונה הספורנו, עשיו הבין שבדרך הרגילה הוא לא יצליח להרוג את יעקב, מה עשה? התנחם – עשה את עצמו כאילו הוא לא רוצה להרוג אף אחד, אך כלפי פנים המשיך לרצות להרוג את יעקב. גם ליצר הרע יש תחבולות והוא מנסה להפיל אותנו, עלינו לדעת להיזהר ולהישמר מהם. שבת שלום ומבורך, שלכם יוסי סולומון.

נקודה בפרשה הרב יצחק צורישידי

הארה בחסידות הרב מענדי סולומון

בפשטות עניין התפילה הוא בקשת צרכיו של האדם מאת הקב"ה כפי שמבואר בהלכה ובגמרא.

אלא שכאשר באים לבקש מאת בורא עולם צריכה התפילה להיות כוונה ובאימה וכו', החסידות מאירה את התפילה באור פנימי ועמוק יותר, עצם העמידה לפני הקב"ה היא בעצמה גם כן המטרה של התפילה, תפילה מלשון חיבור כמו "התופל כלי חרס" ו"נפתולי אלוקים נפתלתי", דהיינו שבתפילה האדם מתחבר לבורא עולם בקשר פנימי ועמוק.

זוהי גם הסיבה שתפילה נקראת "עבודה שלב" כמו שהגמרא דורשת על הפסוק ולעבדו בכל לבבכם, וזהו גם הטעם למה שמבואר במשנה שחסידים הראשונים היו מאריכים מאוד בתפלתם ובהכנה לתפילה (9 שעות!).

לכן החסידות ובפרט חסידות חב"ד שמה דגש גדול על עבודת התפילה, מאחר שבצעם ה'נשמה' של כל התורה ומצוות נעוץ בתפילה, כי התפילה מהותה היא דביקות בה'. ובדרושי חסידות ישנה אריכות גדולה לבאר את כל סדר התפילה שנמשל לסולם. וכן את ההתבוננות הנדרשת מהיהודי בשעת עמדו בתפילה.

"יאמר עשיו אל יעקב הלעטיני נא מן האדום הזה... ויאמר יעקב מכרה לך כיום את בכורתך לך" (כ"ה, ל')

פסוקים אלו מעוררים מספר שאלות:

א. הרי מדובר בנזיד עדשים שיעקב בישל, מדוע אם כן עשיו אומר: "מן האדום הזה", ולא אומר בצורה מפורשת 'מנזיד העדשים הזה'?

ב. ידוע שעשיו לא היה מדבר בנימוס, שהרי אפילו לאביו הוא אומר: "יקום אבי ויאכל מציד בנו", ללא המילה "נא", מדוע אם כן הוא אומר "הלעטיני נא...?"

ג. יעקב אבינו עושה לכאורה מעשה לא הוגן, הוא מנצל את העובדה שעשיו רעב מאוד וקונה ממנו את הבכורה תמורת נזיד עדשים, כלומר הוא קונה דבר יקר מאוד בזיל הזול!

כדי לענות על שאלות אלו אנו צריכים ללמוד את רש"י: "ואותו היום מת אברהם... ובישל יעקב עדשים להברות את האבל..." כלומר יעקב מכין נזיד עדשים – מאכל אבלים – כיון שאברהם אבינו נפטר באותו היום.

עשיו מגיע מהשדה ומן הסתם הוא שומע על פטירת סבו, ואז במקום להצטער, לבכות ולנחם את אביו הצדיק, הוא להוט לאכול מהנזיד עדשים שיעקב מבשל, עשיו חסר סבלנות ורוצה לאכול מהנזיד מיד, למרות שעדיין לא התבשל כראוי, זהו שנאמר "הלעטיני נא" – חצי מבושל, או "נא" – במשמעות של עכשיו (כמו באנגלית NOW), הוא אומר "מן האדום הזה" – כאילו שהוא לא יודע שעדשים זה מאכל אבלים.

כשיעקב רואה את הליטותו של עכשיו למרות האבל הגדול, הוא מגיע למסקנה שהבכורה לא מתאימה לעשיו.

בכורה משמעותה הנהגה ואחריות, אדם בעל תאוות ששקוע ומרוכז בעצמו, לא יכול להנהיג ולקחת אחריות על אחרים, לכן קונה יעקב את הבכורה באותו נזיד עדשים.

ואכן הכתוב מוכיח שעשיו – גם לאחר שאכל ושבע – ממש לא החשיב את הבכורה – "ויבז עשיו את הבכורה".

עשיו עוד חושב שהוא עשה עסקה מוצלחת, קנה לחם ונזיד עדשים בבכורה שהיא דבר חסר ערך להבנתו.

(הכתוב הוא ראש המרכז התורני – לאומי "אורות התקווה" ת"א)

פנינים לשולחן השבת

"ויעתר יצחק לנכחו אישתו" (כ"ה, כ"א) - יצחק חשב שזכותה של רבקה גדולה מזכותו שלו. שכן, הינתקותה ממשפחתה וממולדתה ודבקותה בבית אברהם ובו, הוא ניסיון מתמשך. ואילו הניסיון שלו – העקדה – היה חד פעמי. על כן התפלל "לנכח אשתו" – שתעמוד להם זכותה. (האדמו"ר מברדיטשוב)

"ותאמר אם כן למה זה אנכי" (כ"ה, כ"ב) – כשחשה רבקה שפרי בטנה מפרנס לצאת בשעה שהיא חולפת על פתחי עבודה זרה, באה בטרוניה כלפי מעלה ושאלה: "אם כן", בשביל ללדת ליצחק בן לעבודה זרה: "למה זה אנכי"? לשם מה טרח אברהם ושלח להביא אותי ממרחקים? בשביל בן כזה, יכול היה אברהם לקחת ליצחק בנו גם אשה כנענית. (רבי שלמה קלוגר)

"ותקוץ רבקה את בגדי עשיו ותלבש את יעקב" (כ"ז, ט"ו) – יעקב אבינו נתברך על ידי יצחק, בהיותו לבוש בבגדי עשו. להורות לדורות הבאים, שגם כאשר יהודים מחליפים את לבושם היהודי בבגדי עשו ונראים כגויים, גם אז הם ראויים לברכה. מגונה. חייב אדם להתחדש תמיד: מתחיל וחוזר ומתחיל. (רבי יצחק מאיר מגור)

פעם אחת הלכו הרב הצדיק, רבי דודל מלעלוב וחברו, "היהודי הקדוש" מפשיסחא, לאסוף צדקה לעניים, הלכו הם מבית לבית, וקיבלו מעות ביד רחבה, עד שהגיעו לבית של עשיר אחד. פתח לפנייהם העשיר את דלתו, לרבי דודל נתן נדבה הגונה, אולם לחברו לא נתן דבר, כי חישוב אותו לקבצן פשוט. "סליחה, אדוני", אמר "היהודי הקדוש" לעשיר, "גם אני אוסף כסף לתלמידי חכמים עניים, האם תוכל לתרום כסף למענם?" "כסף, לעניים!?" כעס העשיר, "בוש והכלם, קבצן עלוב שכמותך! צא לעבוד, ויהיה לך כסף!". שמע רבי דודל את דברי העלבו, שהטיח העשיר בחברו, החזיר לו את נדבתו, ובלי לומר דבר, הלכו השניים לדרכם. 'חבל מאוד' חשבו בליבם, 'לא זכה העשיר לקיים מצוות צדקה'. עם בוקר עזבו השניים את העיר ונסעו לדרכם, בינתיים נודע לעשיר, מי היו שני "הקבצנים" שדפקו אמש על דלתו. "אוייה!", נבהל, "מה עשית? בזיתי תלמידי חכמים, קדושי עליו!", מיד רתם את מרכבתו ויצא אחריהם, כשמדעות חרטה זולגות מעיניו, כאשר רבי דודל ורבי יעקב יצחק ראו מרחוק את מרכבת העשיר, עצרו. "סלח לי, פשוט לא ידעתי מי אתה", פנה העשיר ל"הודי הקדוש". "ממני אינך צריך לבקש מחילה, אבל כבוד העני שכלפיו היו מכוונים דבריך איני יכול למחול". המשיכו שני החכמים בדרכם ומאותו היום לא ידע היה עני אחד שיצא מביתו של העשיר ללא נדבה ובקשת סליחה. המסר מהסיפור – לעולם אל תזלזל בזולת, כי לעולם אינך יכול לדעת מי באמת הוא אותם אדם, ובכלל כולנו בריות של הקב"ה. הבה נשתדל לכבד את השני ובזכות אהבת ישראל נזכה לגאולה בקרוב. (סיפורים על גדולי ישראל)

מתכון לשבת רונית מרקמן

הארה באמונה רון קרתא

אצבעות חציל בפירורי לחם וטחינה

מצרכים:

2 חצילים בינוניים
כוס פירורי לחם
2 ביצים
עשבי תיבול
מעט שמן לטיגון

תבלינים:

מלח, פפריקה, כמון, זעתר, שומשום.
(כפית מכל תבלין). טחינה ביתית או קנויה.

אופן ההכנה:

שוטפים וקולפים את החציל.
פורסים כל חציל לאורך לחצי ואז לאצבעות בעובי 2 ס"מ.
ממליחים מעט שוטפים ומנגבים.
בקערה מוסיפים את פירורי הלחם והתבלינים מערבבים.
בצלחת נפרדת שוברים 2 ביצים ומערבבים במעט מלח.
מחממים מחבת עם שמן, טובלים כל אצבע חציל בביצה ואז בפירורים ומטגנים.
מוציאים ומניחים על נייר סופג.
מסדרים בצלחת הגשה מפזרים מעט עשבי תיבול, ומביאים סלט טחינה.

בתאבון!

רבי מוטל מקלושין, מחסידיו של רבי יצחק מוורקי, היה איש נכבד ועשיר. באותם הימים גזרה הממשלה לשרוף את חלק "חושן משפט" מתוך ספר ה"שולחן ערוך", כי החוקים והמשפטים שבספר זה סותרים את חוקי המדינה, המחייבים גם את היהודים.

רבי מוטל ידע היטב את השפה הפולנית, בעל חן וחכמה היה, וכוחו בפיו. גם את עסקיו ניהל בעיר הבירה ורשה. בשל כך קרא לו רבו שיבוא אליו, וביקש ממנו כי ילך אל שר פלוני מן הממשלה ויבקש ממנו לבטל את הגזירה.

אמר רבי מוטל: "מסוכן הדבר, השר כעסן, וגם יש לו כלי נשק. הוא לא מהסס ויורה בכל מי שבא אליו בבקשות מעין אלה. הוא אפילו יורה במי שהציעו לו תשלום עבור עזרתו".

אמר לו רבי יצחק מוורקי: "זוכר אתה כי כאשר שלח הקב"ה את משה אל פרעה, אמר לו: 'בא אל פרעה'. הוא לא אמר: 'לך אל פרעה' אלא 'בוא' – בוא ונלך יחד אל פרעה. ידע הקב"ה כי משה פחד מפרעה, ולכן הבטיח לו שילך עימו".

כששמע זאת רבי מוטל, יצא לשליחות שהוטלה עליו בשמחה ובלב שמח ללא חשש, ואף הצליח בשליחותו וביטל את הגזרה (מיכלסון מרדכי מוטל, מיכלסון צבי יחזקאל, 'מאמר מרדכי')

כל אחד מאיתנו הוא שליח של בורא עולם, במעשיו הוא יכול להשפיע על הסביבה ועל כל העולם. אך לעיתים החשש והפחד מהלא נודע, מאימי העולם הגדול, מחוסר הפרנסה, מהחיים המושכים לעיתים לעצב ודיכאון, מקשים על השליחות שלנו.

אם נזכור שבורא עולם הולך איתנו יד ביד, שאנו הולכים כל הזמן עם ליווי של אבא, לא נרגיש לבד, נפחית את החשש מהעתידי המוסתר, נשמח ונצא מכל קושי ודיכאון.

כשאדם יודע שיש מישהו למעלה שיווד למטה ומלווה אותו, שהוא לא לבד, יכול הוא להעצים את הביטחון במעשיו, ולבצע משימות מאיימות וקשות ככל שיהיו.

אף אתה, גם כשהנך מפחד מהלא נודע, מאדם מסוים, אל תחשוש, בורא עולם איתך, תן לו יד, תאמין בו, ותראה הצלחה במעשה ידיך...

פתגם השבוע

"אוי לו לבית שכולם בו ראשים, כי ברוב חובלים – תטבענה הספינות"

(ר' משה חפץ)